

**แนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
ในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี**
**Guideline to Manage and Reduce Stray Dogs by the Local
Government Organization in Mueang Suphan Buri District, Suphan Buri
Province**

ธนากร คำภีมาบุตร¹ อภิชาติ พานสุวรรณ²
Thanakorn Khamphimabutra, Apichat Pansuwan

บทคัดย่อ (Abstract)

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี การวิจัยนี้เป็นการวิจัยผสมวิธี โดยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัด ใช้การวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้าขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จำนวนทั้งหมด 86 คน โดยการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบบสอบถาม ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.97 วิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยร้อยละ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ขั้นตอนที่ 2 เพื่อยืนยันแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัด ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้แบบสัมภาษณ์เก็บข้อมูลกับผู้ให้ข้อมูลหลัก 7 คน ได้แก่ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นหรือกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และกลุ่มองค์กรเอกชน/NGO และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ผลการวิจัย พบว่า แนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากทุกด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัข และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัข โดยมีแนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัด (1) ด้านการควบคุมการขยายพันธุ์ ได้แก่ การทำหมันให้กับสุนัข (2) ด้านความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัข ได้แก่ การมีความรู้ความเข้าใจก่อนตัดสินใจก่อนนำสุนัขมาเลี้ยง และ (3) ด้านการสร้าง

Received: 2022-09-01 **Revised:** 2022-12-10 **Accepted:** 2022-12-12

¹หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา Master of Public Administration Program Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University.
e-mail: thananui1988@gmail.com

² หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา Master of Public Administration Program Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University. Corresponding Author e-mail: apichat_asm@hotmail.com

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัข ได้แก่ การสร้างจิตสำนึกและทัศนคติที่ถูกต้องให้แก่ผู้เลี้ยงโดยการจัดโครงการหรือกิจกรรมเพื่อให้ความรู้และเสริมสร้างความเข้าใจในการเลี้ยงสุนัขและความรับผิดชอบ

คำสำคัญ (Keywords): แนวทางการบริหารจัดการ; สุนัขจรจัด; องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

Abstract

The objectives of this research were to study the guideline to manage and reduce stray dogs in the local government organization in Mueang Suphan Buri district, Suphan Buri province. This research is a mixed method research which is divided into 2 steps. Step 1 to study stray dog management guidelines to reduce stray dog problems Use quantitative research The researchPopulation in the research included 86 authorities working with rabies prevention and control belonging to the local government organization in Mueang Suphan Buri district. Data was collected from the population specifically by the questionnaire having 0.97 confidence value and calculated mean average, percentage and standard deviation. Step 2 to confirm stray dog management guidelines to reduce stray dog problems. Use qualitative research The interview form was used to collect data with 7 key informants, including those involved in local government administration or supervising local government organizations. and private organizations/NGOs and analyze the data with content analysis techniques. Findings revealed the followings. Management guidelines to reduce the problem of stray dogs of local administrative organizations in Mueang Suphan Buri District Overall, it was at a high level in all aspects. There are management guidelines to reduce stray dog problems (1) Reproduction control, including sterilization of dogs. (2) Responsibilities of dog owners include having knowledge and understanding before making a decision before adopting a dog and (3) Building knowledge and understanding about dog raising, i.e. creating awareness and correct attitude for owners by organizing projects or activities to educate and enhance understanding of dog raising and responsibility.

Keywords : Guideline of management; Stray dogs; The local government organization

บทนำ (Introduction)

ปัจจุบันปัญหาสุนัขจรจัดถือเป็นปัญหาระดับชาติ เป็นเรื่องใหญ่ที่หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งจะทำเพียงลำพังไม่สำเร็จได้ ต้องมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาช่วยกัน ทั้งหน่วยงานภาครัฐ สาธารณสุข องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กลุ่มองค์กรเอกชน ควบคู่ไปกับการณรงค์ให้คนเลี้ยงสุนัข

มีความรับผิดชอบ ซึ่งกระบวนการจัดการปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนเกี่ยวกับสุนัขจรจัดนั้น มีหน่วยงานราชการที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสุนัขหลายหน่วยงานประกอบด้วย กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยกรมปศุสัตว์ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักที่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการด้านสัตว์ กระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการด้านสาธารณสุข และดูแลรักษาโรค และสุขอนามัยของประชาชน กระทรวงมหาดไทย โดย กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่ในการออกกฎระเบียบ ขั้นตอนการปฏิบัติ ส่งเสริม สนับสนุน และกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้รับการกระจายอำนาจด้านการจัดการสาธารณสุข มีหน้าที่ต้องแก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญและป้องกันโรคจากสัตว์สู่คนตาม พ.ร.บ.จัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การกระจายอำนาจให้กับท้องถิ่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงมีบทบาทสำคัญในการแก้ปัญหาในระดับพื้นที่ นำไปสู่การแก้ปัญหาในระดับประเทศ ซึ่งปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากสุนัขที่ไม่มีเจ้าของ การจัดการปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงเป็นส่วนขับเคลื่อนที่สำคัญในการแก้ไขปัญหาสุนัขจรจัดได้

ในขณะที่จัดของจังหวัดสุพรรณบุรี มีปัญหาเกี่ยวกับจำนวนสุนัขจรจัดในชุมชน/หมู่บ้าน แนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ สุนัขจรจัด จำนวนมากได้ก่อให้เกิดปัญหาที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของคน ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม สภาพแวดล้อมและสาธารณสุข ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ โดยข้อมูลจำนวนสุนัข ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2564 จากสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดสุพรรณบุรี มีสุนัขจรจัดจำนวน 239,327 ตัว โดยสุนัขจรจัดแบ่งออกเป็น 3 ประเภท (1) สุนัขมีเจ้าของแต่เจ้าของสุนัขขาดความรับผิดชอบต่อในการควบคุมดูแล มีความเป็นอยู่อย่างอิสระในห้วงเวลาใดเวลาหนึ่ง สามารถก่อให้เกิดปัญหาได้เช่นเดียวกับสุนัขที่ไม่มีเจ้าของ (2) สุนัขที่มีผู้ให้อาหาร แต่ไม่มีผู้รับผิดชอบควบคุมดูแล สามารถใช้ชีวิตได้อย่างอิสระ (3) สุนัขไม่มีเจ้าของ ซึ่งไม่มีผู้ใดควบคุมและสามารถใช้ชีวิตได้อย่างอิสระ สาเหตุที่มาของสุนัขจรจัด (1) เจ้าของสุนัขขาดจิตสำนึกรับผิดชอบ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัขที่ถูกต้อง ไม่มีการควบคุมการขยายพันธุ์ของสุนัข ไม่มีการหาขนาดพื้นที่ที่เหมาะสมและเพียงพอต่อการเลี้ยงสุนัข หากสุนัขไม่สวยงามไม่น่ารัก สุนัขเจ็บป่วยจนเกิดเป็นภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลและรักษา หรือสุนัขมีนิสัยดุร้ายขึ้น จึงนำสุนัขไปปล่อยหรือทิ้งตามสถานที่สาธารณะต่าง ๆ (2) สุนัขที่มีเจ้าของแต่ได้พลัดหลงออกจากบ้าน กรณีสุนัขพลัดหลงนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งโดยเฉพาะช่วงเทศกาลที่มีการจุดพลุหรือประทัดอย่างเทศกาลลอยกระทง หรือวันขึ้นปีใหม่ เป็นต้น (3) หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าของสุนัขไม่มีการควบคุมและป้องกันการผสมพันธุ์ของสุนัข เช่น ไม่มีการทำหมัน ทำให้สุนัขมีจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็ว (4) การขาดความรับผิดชอบต่อผู้เพาะพันธุ์และสมาคมที่เกี่ยวข้องกับการเพาะพันธุ์สัตว์เมื่อมีการเพาะพันธุ์สุนัขแต่ไม่สามารถดูแลสุนัขที่เพาะพันธุ์ได้ สุนัขเจ็บป่วย ขยายไม่ได้ ผู้เพาะพันธุ์ไม่ยอมดูแลรักษาต่อไปจึงนำสุนัขมาปล่อย กระทรวงมหาดไทย (2562) จึงได้มีการแก้ไขปัญหาสุนัขจรจัดอย่างเป็นรูปธรรม โดยมีการดำเนินการสร้างศูนย์พักพิงสุนัขจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 2 แห่ง ได้แก่ ศูนย์พักพิงสุนัขจังหวัดสุพรรณบุรี แห่งที่ 1 เทศบาลเมืองสุพรรณบุรี และ ศูนย์พักพิงสุนัขจังหวัดสุพรรณบุรี แห่งที่ 2 อำเภออู่ทอง (เทศบาลตำบลจรเข้สามพัน) เพื่อเป็นการสืบสานพระปณิธาน สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

นางเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี กรมพระศรีสวางควัฒน วรขัตติยราชนารี ตามโครงการสัตว์ปลอดโรค คนปลอดภัย จากโรคพิษสุนัขบ้า เพื่อให้สุนัขจรจัดมีที่อยู่อาศัย ได้รับความปลอดภัย เพื่อไม่ให้เกิดการทำลายหรือการฆ่าที่ไม่ถูกวิธี และเป็นแหล่งแพร่ระบาดของโรคพิษสุนัขบ้า โดยสร้างศูนย์พักพิงสุนัขจรจัดจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อรองรับสุนัขจรจัดในพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 2 แห่ง มีการบริหารจัดการโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามระเบียบและอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ด้วยเหตุนี้ผู้ศึกษาวิจัยจึงสนใจศึกษาแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี ว่ามีแนวทางการจัดการสุนัขจรจัดอย่างไร และเพื่อยืนยันแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อเสนอเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

1. รูปแบบการวิจัย

การศึกษาเรื่อง แนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ในครั้งนี้เป็นแบบผสมผสาน โดยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ใช้การวิจัยเชิงปริมาณ โดยการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบบสอบถาม ขั้นตอนที่ 2 เพื่อยืนยันแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ มีการออกแบบการวิจัย การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง การสร้างและทดสอบเครื่องมือในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสานวิธี ประกอบด้วย การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยประชากรและกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยในแต่ละแบบจะประกอบไปด้วย

2.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) ได้แก่ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้า ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรีและสำนักงานปศุสัตว์อำเภอเมืองสุพรรณบุรี สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดสุพรรณบุรี สำนักงานสาธารณสุขอำเภอเมืองสุพรรณบุรี และสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวนทั้งหมด 86 คน โดยการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบบสอบถาม ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.97 วิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยร้อยละ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นหรือกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และกลุ่มองค์กรเอกชน/NGO จำนวน 7 คน โดยวิธีการเลือกตัวอย่างแบบมี จุดมุ่งหมายของการศึกษาเป็นหลัก เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติ ภายใต้กรอบของการศึกษาวิจัย และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และใช้แบบสัมภาษณ์ เป็นเครื่องมือในการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีรายละเอียดของเครื่องมือทั้ง 2 ประเภท ได้แก่ การวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามเพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี แบบวัดมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ใช้มาตราส่วนประมาณค่า Rating Scale ตามมาตรวัดแบบลิเคิร์ต (Likert's Scale) ในการวัดระดับความคิดเห็นไว้ดังนี้ (Likert, 1932) การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ เพื่อยืนยันแนวทางการบริหารจัดการสุนัขจรจัดเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ดังนี้

4.1 การวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยส่งแบบสอบถาม จำนวน 86 ชุด พร้อมขอความร่วมมือส่งแบบสอบถามคืนผู้วิจัย ภายใน 7 วัน นับตั้งแต่ได้รับแบบสอบถาม นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูล โดยขอหนังสือแนะนำตัวผู้วิจัยและขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant Interview) จำนวน 7 คน โดยทำการสัมภาษณ์เป็นเวลา 1 – 1.5 ชั่วโมง ต่อ 1 คน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการตีความ

สร้างข้อสรุปแบบอุปนัย เพื่อหาบทสรุปร่วมกันของเรื่องนั้น แล้วจึงวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยวิธีหาค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยการตีความสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย เป็นการนำข้อมูลที่ได้จากเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาวิเคราะห์เพื่อหาบทสรุปร่วมกันของเรื่องนั้น

ผลการวิจัย (Research Results)

การวิจัยเรื่อง “แนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี” พบว่า

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 54.70 อายุ 31 – 40 ปี จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 40.70 ระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 51 คน คิดเป็น ร้อยละ 59.30 อาชีพ ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่ของรัฐ จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 37.20

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ในภาพรวม พบว่าระดับความคิดเห็นแนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.66$ และ $\sigma = .566$) และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัข ($\mu = 3.71$ และ $\sigma = .547$) รองลงมา คือ ด้านการควบคุมการขยายพันธุ์ ($\mu = 3.67$ และ $\sigma = .565$) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัข ($\mu = 3.61$ และ $\sigma = .585$) ตามลำดับ

2.1 ด้านการควบคุมการขยายพันธุ์ พบว่า ระดับความคิดเห็นด้านการควบคุมการขยายพันธุ์สุนัขโดยรวมอยู่ในระดับความคิดเห็นมาก ($\mu = 3.67$ และ $\sigma = .565$) และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีการทำหมันสุนัข ($\mu = 4.08$ และ $\sigma = .382$) รองลงมาคือ มีการฉีดยาคุมกำเนิดสุนัข ($\mu = 3.66$ และ $\sigma = .586$) และมีการขึ้นทะเบียนสุนัขกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ($\mu = 3.57$ และ $\sigma = .585$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีการนำสุนัขไป

เลี้ยงดูแลในศูนย์พักพิง ($\mu = 3.51$ และ $\sigma = .609$) และมีหน่วยงานรัฐจัดการควบคุมการขยายพันธุ์ ($\mu = 3.51$ และ $\sigma = .664$) ตามลำดับ

2.2 ด้านความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัข พบว่า 8 พบว่า ระดับความคิดเห็นด้านความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขโดยรวมอยู่ในระดับความคิดเห็นมาก ($\mu = 3.61$ และ $\sigma = .585$) และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การศึกษาลักษณะนิสัยของสุนัขแต่ละสายพันธุ์ ($\mu = 3.70$ และ $\sigma = .533$) รองลงมาคือ มีการดูแลสุขภาพของสุนัข ($\mu = 3.69$ และ $\sigma = .579$) มีสถานที่และบริเวณที่เหมาะสม ($\mu = 3.60$ และ $\sigma = .638$) มีการจัดหาอาหาร/น้ำอย่างเพียงพอ ($\mu = 3.55$ และ $\sigma = .587$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีเวลาให้กับสุนัข ($\mu = 3.52$ และ $\sigma = .589$) ตามลำดับ

2.3 ด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัข 9 พบว่า ระดับความคิดเห็นด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัขโดยรวมอยู่ในระดับความคิดเห็นมาก ($\mu = 3.71$ และ $\sigma = .547$) และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การมีความรู้ลักษณะพฤติกรรมของสุนัขแต่ละสายพันธุ์ ($\mu = 3.98$ และ $\sigma = .405$) รองลงมาคือ การมีความรู้เรื่องการดูแลสุนัขแต่ละสายพันธุ์ ($\mu = 3.70$ และ $\sigma = .575$) การมีความรู้เรื่องโภชนาการอาหารของสุนัข ($\mu = 3.67$ และ $\sigma = .541$) มีความรู้เรื่องโรคต่างๆ ในสุนัข ($\mu = 3.64$ และ $\sigma = .592$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การมีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการป้องกันการทารุณกรรมหรือการจัดสวัสดิภาพสัตว์ ($\mu = 3.57$ และ $\sigma = .624$) ตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์เพื่อยืนยันแนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จากการสัมภาษณ์ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นหรือกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และกลุ่มองค์กรเอกชน/NGO จำนวน 7 คน ภายใต้กรอบของการศึกษาวิจัยโดยมีผลการศึกษา และวิเคราะห์ผลดังนี้

3.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลยืนยันแนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี ด้านการควบคุมการขยายพันธุ์ ซึ่งเป็นการผสมผสานความคิดเห็นจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 7 ท่าน ประกอบไปด้วย การทำหมันและการจัดทำศูนย์พักพิงสัตว์ การขึ้นทะเบียนสัตว์เพื่อจัดระเบียบสุนัข การบังคับใช้กฎหมายการป้องกันการทารุณกรรมสัตว์ และ หน่วยงานจัดให้มีการควบคุมการขยายพันธุ์

3.2 ผลการวิเคราะห์ยืนยันแนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี ด้านความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัข ซึ่งเป็นการผสมผสานความคิดเห็นจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 7 ท่าน ประกอบไปด้วย มีความรู้ความเข้าใจก่อนตัดสินใจก่อนนำสุนัขมาเลี้ยง มีความพร้อมและศักยภาพในการเลี้ยงสุนัข และแจ้งขออนุญาตเลี้ยงสุนัขต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

3.3 ผลการวิเคราะห์ยืนยันแนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี ด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัข ซึ่งเป็นการผสมผสานความคิดเห็นจากการผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 7 ท่าน ประกอบไปด้วย การสร้างจิตสำนึกและทัศนคติที่ถูกต้องให้แก่ผู้เลี้ยง จัดโครงการหรือกิจกรรมเพื่อให้ความรู้และเสริมสร้างความเข้าใจในการเลี้ยงสุนัขและความรับผิดชอบ และการรณรงค์ให้ตระหนักถึงปัญหาต่างๆ ที่ตามมา และการสื่อสารทำความเข้าใจกับประชาชนเกี่ยวกับกฎหมายการทารุณกรรมสัตว์

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

แนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี

1. ด้านการควบคุมการขยายพันธุ์ พบว่า แนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จากแบบสอบถาม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การทำหมันสุนัข และยืนยันแนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัด จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ การทำหมันสุนัข เช่นกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การทำหมันสุนัข จะสามารถแก้ปัญหาสุนัขจรจัดได้ในระยะยาว ซึ่งเป็นวิธีที่ยั่งยืนมากที่สุดเพื่อตัดวงจรสุนัขจรจัดข้างถนน โดยควรทำหมันให้สุนัขทั้งตัวผู้และตัวเมีย และทั้งสุนัขไม่มีเจ้าของและสุนัขมีเจ้าของที่เจ้าของไม่สามารถดูแลจำนวนที่เพิ่มขึ้นได้ในอนาคต ซึ่งการทำหมันสุนัขนั้นนอกจากจะช่วยควบคุมประชากรสุนัขที่อาจเกิดโดยไม่ตั้งใจแล้ว ยังมีประโยชน์ในด้านสุขภาพให้กับสุนัขอีกด้วย ซึ่งโดยรวมแล้วสามารถช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายของผู้เลี้ยงได้มากกว่าการเลี้ยงดูลูกสุนัข และการพาไปรักษาโรคต่างๆ การทำหมันเป็นอีกวิธีหนึ่งที่สามารถลดจำนวนประชากรสุนัขจรจัดและการแก้ไขปัญหานี้สุนัขจรจัดได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของวิภาวี แสงสร้อย และสิริศักดิ์ ชีช่วง (2562) ได้ศึกษาเรื่องการควบคุมประชากรสุนัขจรจัดโดยการตัดท่อน้ำเชื้อในสุนัขผู้คุมฝูง การศึกษาทดลองการเปรียบเทียบระยะเวลาและพฤติกรรมการทำหมันโดยวิธีการตอนและการตัดท่อน้ำเชื้อในสุนัขจรจัด พบว่าการตอนมีระยะเวลาการทำที่เร็วกว่าการตัดท่อน้ำเชื้อ แต่การทำหมันด้วยวิธีการตัดท่อน้ำเชื้อไม่สามารถลดการเกิดพฤติกรรม อีกทั้งยังเพิ่มการเกิด พฤติกรรม การหวงอาณาเขต ในขณะที่การทำหมันโดยวิธีการตอนไม่มีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งสามารถ เป็นแนวทางในการควบคุมประชากรสุนัขจรจัดได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเบญจมาศ สุนนทะนาม , หัซซากร วงศ์สายัณห์ (2561) ศึกษานโยบายเรื่องสุนัขจรจัดของกรุงเทพมหานคร : ศึกษาเปรียบเทียบ ระหว่างกรุงเทพมหานครกับเมืองชิคาโก จากพบว่า การจัดการสุนัขจรจัดรวมถึงสัตว์เลี้ยงภายในเมือง ที่สังเกตได้จากหลายนโยบายไม่ว่าจะเป็นการทำหมัน ฉีดวัคซีน หรือแม้กระทั่งศูนย์รับเลี้ยงสุนัข ทั้งกรุงเทพมหานครและเมืองชิคาโกมีความ คล้ายคลึงกันเกือบทั้งหมด วิธีการแก้ไขปัญหานี้สุนัขจรจัดโดยมีต้นแบบมาจากเมืองชิคาโกนั้นมี หลายประการโดย วิธีการแก้ไขปัญหานี้สุนัขจรจัด ประการที่สอง คือการทำหมัน และฉีดวัคซีน

2. ด้านความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัข พบว่า แนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จากแบบสอบถาม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การศึกษาลักษณะนิสัยของสุนัขแต่ละสายพันธุ์ และยืนยันแนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัด จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ มีความรู้ความเข้าใจก่อนตัดสินใจก่อนนำสุนัขมาเลี้ยง ทั้งนี้เจ้าของสุนัขควรมีความรู้ ความเข้าใจในการดูแลสุนัขทั้งในลักษณะนิสัยของสุนัขและพฤติกรรมของสุนัขแต่ละสายพันธุ์ ควรมีความพร้อมก่อนที่จะตัดสินใจนำสุนัข มาเลี้ยงดูแล ทั้งมีความพร้อมทั้งในด้านสถานที่และตัวบุคคล คือ สถานที่ต้องมีรั้วรอบขอบชิดที่สามารถควบคุมหรือจำกัดบริเวณให้สุนัขอยู่ในบ้านหรือที่พักอาศัยได้ และต้องมีบริเวณบ้านที่เหมาะสมกับการเลี้ยงสุนัขตามสายพันธุ์ ส่วนตัวบุคคล ต้องมีความพร้อมในเรื่องการดูแลสวัสดิภาพสัตว์ การดูแลให้อาหารเจ็บป่วยพาไปรักษา รวมถึงรับผิดชอบพาสุนัขไปทำหมัน หากไม่ต้องการหรือไม่สามารถเลี้ยงลูกสุนัขหลายตัวได้ และควรมีเวลาให้กับสุนัขด้วย นอกจากนี้ความรับผิดชอบของเจ้าของกิจการเพาะพันธุ์สุนัขเพื่อการจำหน่ายก็จำเป็นเช่นกัน ซึ่งความรับผิดชอบของผู้เลี้ยงเป็นส่วนสำคัญมากๆ เพราะถ้าผู้เลี้ยงไร้ความรับผิดชอบ สุนัขก็จะตกเป็นสุนัขจรจัดในที่สุด โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจจะบังคับใช้กฎหมายหรือออกข้อบัญญัติมาบังคับใช้ให้เจ้าของเกิดความรับผิดชอบต่อสุนัขของตนเอง รวมถึงรับทราบข้อกำหนดและบทลงโทษตามกฎหมายก่อนตัดสินใจก่อนนำสุนัขมาเลี้ยง ความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขจึงเป็นแนวทางการลดปัญหาสุนัขจรจัดได้อีกแนวทางหนึ่งที่สำคัญมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ สง่า อัครปรีดี (2562) การศึกษามาตรการที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาสุนัขจรจัดในรัฐนิวเซาท์เวลส์ (New South Wales) ซึ่งรัฐนิวเซาท์เวลส์ มีกฎหมายหลายฉบับที่เกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์และสวัสดิภาพของสัตว์เลี้ยง ได้แก่ กฎหมายป้องกันการทารุณกรรมสัตว์ และกฎหมาย สัตว์เลี้ยงไว้เป็นเพื่อน โดยมาตรการที่สำคัญในการแก้ไขปัญหาสุนัขจรจัด มีดังนี้ (1) การฝังไมโครชิปสุนัข และการขึ้นทะเบียนสุนัข (2) สถานกักสัตว์ของท้องถิ่น รัฐนิวเซาท์เวลส์ ประเทศออสเตรเลียมีกฎหมายกำหนดให้ เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ที่ถูกทอดทิ้ง หรือที่พลัดหลงกับเจ้าของ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะนำสัตว์นั้นส่งคืนให้กับเจ้าของหรือส่งไปยังสถานที่ที่กำหนดไว้ (3) มาตรการสำหรับสัตว์เลี้ยงก่อความเดือดร้อนรำคาญหน่วยงานราชการของรัฐนิวเซาท์เวลส์ สามารถดำเนินการสอบสวนเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหาเสียงเห่ารบกวนของสุนัขได้ เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบพบว่า มีปัญหาตามการร้องเรียน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้เจ้าของสุนัขป้องกันไม่ให้สุนัขก่อความเดือดร้อนรำคาญขึ้นอีก ภายในระยะเวลาที่กำหนด หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นพบว่า เจ้าของสุนัขไม่สามารถปฏิบัติตามได้ จะออกคำสั่งให้สุนัขนั้นเป็นสุนัขที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญ ซึ่งคำสั่งดังกล่าวจะทำให้เจ้าของสุนัข ต้องระงับมิให้สุนัขก่อความเดือดร้อนรำคาญขึ้นอีก มิเช่นนั้นจะได้รับโทษปรับ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยศนันท์ ปานาภรณ์ (2563) ศึกษาเรื่อง มาตรการทางกฎหมายในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดในประเทศไทย : ศึกษากรณีบทบาทของผู้ประกอบกิจการเพื่อจำหน่ายสุนัข พบว่าสาเหตุหนึ่งของปัญหาสุนัขจรจัดที่เกิดขึ้นในประเทศไทยนั้น ปัญหาจากผู้ประกอบกิจการเพื่อจำหน่ายสุนัขที่ไม่มีความรับผิดชอบและขาดมาตรฐานในการประกอบกิจการ มีปัญหาในเรื่องของการดำเนิน

กิจการอย่างมีมาตรฐาน การจัดสวัสดิภาพที่ดีแก่สุนัขในสถานประกอบการ และปัญหาการทิ้งสุนัขที่ไม่สามารถจำหน่ายได้หมด ส่งผลให้มีการเพิ่มขึ้นของสุนัขจรจัดอีกทางหนึ่ง

3. ด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัข พบว่า แนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จากแบบสอบถาม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การมีความรู้เรื่องการดูแลสุนัขแต่ละสายพันธุ์ และยืนยันแนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัด จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ การสร้างจิตสำนึกและทัศนคติที่ถูกต้องให้แก่ผู้เลี้ยง และจัดโครงการหรือกิจกรรมเพื่อให้ความรู้และเสริมสร้างความเข้าใจในการเลี้ยงสุนัขและความรับผิดชอบ ทั้งนี้ต้องทำความเข้าใจก่อนว่าการเลือกสุนัขมาเลี้ยง เราจะเลี้ยงสุนัขเพื่ออะไร เช่น ต้องการเอามาเลี้ยงเพื่อคลายเหงา ต้องการเลี้ยงเป็นเพื่อนเล่น หรือต้องการเลี้ยงเพื่อเฝ้าบ้าน ซึ่งวัตถุประสงค์ หรือความต้องการของเรานั้น มีส่วนสำคัญเป็นอย่างมากในการเลือกสายพันธุ์ สุนัขที่เหมาะสมกับสิ่งที่เราต้องการ บางสายพันธุ์ต้องการพื้นที่การเลี้ยง บางสายพันธุ์ต้องการสภาพอากาศแบบไหน ต้องรู้ว่ามีความพร้อมหรือไม่ ความพร้อมในการความรับผิดชอบที่จะดูแลทั้งเรื่องค่าใช้จ่าย ที่เป็นเรื่องสำคัญมากเพราะปัจจุบัน ค่ารักษาพยาบาลสัตว์ ค่าอุปกรณ์การเลี้ยง ค่าอาหาร มีราคาสูง จึงจำเป็นต้องศึกษาความต้องการเลี้ยงสุนัขและความรู้เรื่องการดูแลสุนัขแต่ละสายพันธุ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญจมาศ สุนนทะนาม , หัซซากร วงศ์สายัณห์ (2561) ศึกษานโยบายเรื่องสุนัขจรจัดของกรุงเทพมหานคร : ศึกษาเปรียบเทียบ ระหว่างกรุงเทพมหานครกับเมืองชิคาโก ประการที่หนึ่ง การจดทะเบียนสุนัข ส่งเสริมให้เจ้าของสุนัขใส่ใจกับสุนัขเลี้ยงของตนมากขึ้น ด้วยการขอให้สุนัขมาฉีดไมโครชิปและทำประวัติไว้กับกรุงเทพมหานคร เมื่อฉีดไมโครชิปแล้วกรุงเทพมหานคร จะออกบัตรประจำตัวสุนัขให้ และประการที่หก ปลุกฝังเรื่องสวัสดิภาพสัตว์ให้ เด็กและเยาวชน โดยเริ่มตั้งแต่การสร้างหลักสูตรการเลี้ยงสุนัขเลี้ยงสัตว์อย่างถูกต้อง ซึ่งจะเป็นการแก้ปัญหาสุนัขจรจัดระยะยาว เป็นการสร้างจิตสำนึกอีกรูปแบบหนึ่งให้กับเจ้าของสุนัข รวมไปถึงหน่วยงานภาครัฐเองควรจะมีการสร้างจิตสำนึกและทัศนคติที่ถูกต้องให้แก่ผู้เลี้ยง อาจจะเป็นรูปแบบการจัดโครงการหรือกิจกรรมเพื่อให้ความรู้และเสริมสร้างความเข้าใจในการเลี้ยงสุนัขและความรับผิดชอบ รวมไปถึงการสื่อสารทำความเข้าใจกับประชาชนเกี่ยวกับกฎหมายการทารุณกรรมสัตว์ มีการออกเทศบัญญัติ บังคับใช้ ตลอดจนรณรงค์ให้เจ้าของสุนัขทำสุนัขที่ตนเองเลี้ยงไว้ไปทำหมัน ฉีดวัคซีน เป็นต้น เพื่อให้ประชาชนเกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัข ไม่ให้เกิดปัญหาสุนัขจรจัดในอนาคตได้ หรืออาจจะมีการบังคับกฎหมายหากไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนก็ให้เสียค่าปรับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมปอง เจริญสุข (2556) ศึกษาวิจัย เรื่อง มาตรการในการจัดการสุนัขจรจัดในเขตเทศบาลตำบลบางเสร่ อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี จากการศึกษาพบว่าสภาพปัญหาในการจัดการสุนัขจรจัดในเขตเทศบาลตำบลบางเสร่ อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี เกิดปัญหาสุนัขจรจัดมีจำนวนมาก ซึ่งมีสาเหตุมาจากการขาดจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อมนุษย์ที่ปล่อยหรือทิ้งสุนัขให้กลายเป็นสุนัขจรจัด เทศบาลตำบลบางเสร่ อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี ได้แก้ปัญหาด้วยมาตรการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น การทำหมันสุนัขจรจัด พร้อมทั้งฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า การนำสุนัขจรจัดที่จับได้มาเลี้ยงในสถานที่เลี้ยงของหน่วย

ศูนย์ฝึกทหารใหม่ในความรับผิดชอบของทางเทศบาลตำบลบางเสร่ หรือส่งเสริมให้ประชาชนนำน้ำจระจัดไปเลี้ยง จึงได้มีการพยายามที่จะจัดระเบียบสุนัขที่มีเจ้าของ ด้วยการอาศัยอำนาจของพระราชบัญญัติการสาธารณสุข และเทศบัญญัติ เรื่องเกี่ยวกับการควบคุมสุนัข เพื่อแก้ไขปัญหาสุนัขจรจัดในเขตเทศบาลตำบลบางเสร่ โดยให้เทศบาลประกาศให้เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือการปล่อยสุนัข ซึ่งมีผลห้ามมิให้ผู้ใดทิ้งหรือปล่อยสุนัขในที่สาธารณะ หรือในเขตควบคุมการเลี้ยงสุนัข และนอกจากนี้ยังมีการกำหนดให้เจ้าของสุนัขต้องพาสุนัขของตนไปรับการจดทะเบียนฝังไมโครชิป พร้อมทั้งกำหนดหน้าที่ต่าง ๆ ในการเลี้ยงดูสุนัข

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

จากผลการวิจัย เรื่อง แนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาสุนัขจรจัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ ดังนี้

1.1 ด้านการควบคุมการขยายพันธุ์ เป็นแนวทางการทำหมันสุนัข จะสามารถแก้ปัญหาสุนัขจรจัดได้ในระยะยาวเป็นวิธีที่ยั่งยืนมากที่สุดเพื่อตัดวงจรสุนัขจรจัด เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถลดจำนวนประชากรสุนัขจรจัดและการแก้ไขปัญหาสุนัขจรจัดได้อย่างแท้จริง

1.2 ด้านความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัข เป็นปัญหาหลักของการเกิดปัญหาสุนัขจรจัด ควรมีความรู้ความเข้าใจก่อนตัดสินใจก่อนนำสุนัขมาเลี้ยง มีความพร้อมทั้งในด้านสถานที่และตัวบุคคล มีความพร้อมในเรื่องการดูแลสวัสดิภาพสัตว์ ควรมีการแจ้งขออนุญาตการเลี้ยงสุนัขต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พิจารณาถึงความพร้อมและสร้างความเข้าใจก่อนอนุญาตให้มีการเลี้ยง

1.3 ด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัข เจ้าของผู้เลี้ยงสุนัขต้องมีความรู้เรื่องการดูแลสุนัขแต่ละสายพันธุ์ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการสร้างจิตสำนึกและทัศนคติที่ถูกต้องให้แก่ผู้เลี้ยง เพื่อให้ประชาชนเกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัข ไม่ให้เกิดปัญหาสุนัขจรในอนาคตได้ หรืออาจจะมีการบังคับกฎหมาย หากไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนก็ต้องได้รับบทลงโทษตามกฎหมาย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการศึกษานโยบายการจัดการปัญหาสุนัขจรจัด อย่างต่อเนื่อง

2.2 ควรทำการศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขปัญหาสุนัขจรจัด เพื่อนำไปปรับปรุงและนำไปใช้ประโยชน์แก่ชุมชน

เอกสารอ้างอิง (References)

กระทรวงมหาดไทย, กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2562). คู่มือแนวทางการบริหารจัดการ
สถานสงเคราะห์สัตว์. กรุงเทพฯ: กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น.

- ทยาวิริ์ ช่างบรรจง ชันทอง วัฒนะประดิษฐ์ และพระมหาหรรษา ธมฺมหาโส. (2563). รูปแบบการบริหารจัดการสถานพักพิงสุนัขจรจัดต้นแบบในวัดตามหลักพุทธสันติวิธี: ศึกษากรณี วัดโตนด อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร.* 8(3), 855-869.
- นุชนารถ เจริญสุข. (2560). *มาตรฐานทางกฎหมายในการควบคุมเลี้ยงสุนัข*. กรุงเทพฯ: คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เบญจมาศ สุนทนนาม และ หัซซากร วงศ์สายัณห์. (2561). นโยบายเรื่องสุนัขจรจัดของกรุงเทพมหานคร : ศึกษา เปรียบเทียบระหว่างกรุงเทพมหานครกับเมืองซิดนีย์. (เอกสารการนำเสนอโครงการ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ปริญญาวิน ชมเสวก. (2558). *แนวทางการแก้ไขปัญหาเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับสุนัขจรจัด : ศึกษากรณีที่มีการร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน.
- พนมพร แสนประเสริฐ. (2563). ปัญหาการทอดทิ้งสัตว์ในสังคมไทยกับแนวคิดประโยชน์นิยม. *วารสารสถาบันวิจัยพินิตธรรม.* 7(2), 175-186.
- พัชรินทร์ สิริสุนทร และคณะ . (2563). แผนชุมชนเพื่อการจัดการสุนัขเลี้ยงปล่อยและสุนัขจรจัดในเขตชุมชนเมือง กรณีศึกษาเทศบาลเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์. *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้.* 8(1), 90-108.
- พิทักษ์พงษ์ ชัยคช. (2561). *มาตรการทางกฎหมาย และการควบคุมการเลี้ยงสุนัขเพื่อการค้าในประเทศไทย*. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์และปริทรรศน์.* 7(2), 689-696.
- ยศนันท์ ปานาภรณ์. (2562) *มาตรการทางกฎหมายในการจัดการปัญหาสุนัขจรจัดในประเทศไทย : ศึกษากรณีบทบาทของผู้ประกอบกิจการเพื่อจำหน่ายสุนัข*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์ มหาบัณฑิต. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วิภาวี แสงสร้อย สิริศักดิ์ ชีช่วง. (2562). *การควบคุมประชากรสุนัขจรจัดโดยการตัดท่อนำสุจิในสุนัขผู้เลี้ยง*. (รายงานการวิจัย). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- สง่า อัครปรีดี. (2562). *กฎหมายเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงของประเทศออสเตรเลีย*. สืบค้นวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2565,
- จาก <http://web.krisdika.go.th/pdfPage.jsp?type=act&actCode=361>
- สมปอง เจริญสุข. (2556). *มาตรการในการจัดการสุนัขจรจัดในเขตเทศบาลตำบลบางเสร่ อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิต (สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมืองและการบริหารจัดการ). มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สรวิศ ธาณีโต. (2563). *โครงการสุนัขชุมชนเพื่อการแก้ปัญหาสุนัขจรจัดอย่างยั่งยืน*. สืบค้นวันที่ 26 ธันวาคม 2564, จาก <https://dld.go.th/th/index.php/th/newsflash/director-news/22282-head-25630710-3>
- Likert, R. (1932). *A technique for the measurement of attitudes*. Archives of Psychology.